ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ E. DE MOUEL

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὸ βράδυ τῆς Ἡμέρας τῶν Νεκρῶν, τρεῖς φίλοι, ὁ μεγαλόπτερος ἀποστρατηγὸς Ζερόμ, ὁ γιατρὸς Φουλεργκέν κι' ὁ Βενσὰν Ζαγκουλέ, ἕνας μεσόκοπος ἄντρας, τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα κι' ὁ ὁποῖος ζοῦσε ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του, δειπνοῦσαν σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ρόσκοφ, μελαγχολικοὶ καὶ σιωπηλοί...

Ἔξω μιὰ δυνατὴ μπόρα εἶχε ξεσπάσει ἀπειλητική. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε τόσο ἄγριος, ὥστε ἡ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας χτυποῦσαν μόνες τους.

Οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἦσαν καθόλου δειλοί, ἀλλὰ καθὼς ἄκουγαν τώρα τὸν ἦχο τῶν σημάντρων, ἔννοιωθαν ἕνα παράξενο αἴσθημα φόβου.

Ἔξαφνα ὁ Ζερόμ εἶπε :

— Βενσάν, γιατί εἶσαι ἔτσι σκεπτικός ; Μήπως συλλογίζεσαι τὴ γυναίκα σου, τὴ μακαρίτισσα τὴν Ἰωάννα ; Τί καρδίζεις μὲ τὴ λύπη; Οἱ νεκροὶ δὲν ξαναγυρίζουν....

— Ξαναγυρίζουν κάποτε, εἶπε ὁ Φουλεργκέν. Ὅταν τοὺς ξεχάσουμε ἐμεῖς, αὐτοὶ μᾶς θυμοῦνται ἀκόμα. Καὶ ἔρχονται νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν τὰ περασμένα.

— Δηλαδή, εἶπε ὁ Ζερόμ, βρικολακιάζουν, θέλεις νὰ πῆς... Γίνονται στοιχεῖα, φαντάσματα. Ἐ ; Καὶ τί νὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ στοιχηματίζω, ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἄνεμος ποὺ κάνει ἀπόψε τὶς καμπάνες νὰ χτυποῦν... Εἶνε ἡ ψυχὲς τῶν πεθαμένων, ἐκεῖνον ποὺ σήμερα δὲν τοὺς θυμήθηκαν οἱ δικοί τους...

Ἕνα ρῖγος διαπέρασε ὅλο τὸ κορμὶ τοῦ Βενσάν, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ φίλου του, γιατί κι' αὐτὸς δὲν εἶχε θυμηθεῖ καθόλου σήμερα τὴ γυναίκα του, τὴν Ἰωάννα. Ἤταν ἄλλωστε τόσον καιρὸ νεκρή ! Πέντε ὁλόκληρα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε... Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχαν ζήσει μαζὶ παρὰ τριάντα μόνο μῆνες.

Εἶν' ἀλήθεια βέβαια ὅτι τὶς πρώτες ἡμέρες μετὰ τὸ θάνατό της, τοῦ φαινόταν ὅτι δὲν θὰ παρηγορηθῆ ποτέ. Ἀλλὰ σιγὰ - σιγά, παρηγορήθηκε καὶ ξαναρχισε τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσε πρὶν παντρευτῆ.

Μὴ θέλοντας μάλιστα νὰ ἔχη σπίτι καὶ νοικοκυριό, κατοικοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ τὸ κρασὶ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς του.

Ἀπόψε ὅμως τὰ λόγια τῶν φίλων του, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ξύπνησαν ζωηρὴ μέσα στὴν καρδιά του τὴν ἀνάμνησι τῆς Ἰωάννας.

Ἀλήθεια, πολὺ χρήσιμα εἶχε ξεχάσει τὴν καλὴ κι' ὄμορφη γυναικοῦλα του....

Τόσα χρόνια τώρα ποὺ εἶχε πεθαμένη, δὲν σκέφτηκε οὔτε μιὰ φορὰ νὰ πάη στὸ μνῆμα της μερικὰ λουλούδια.... Οὔτε καὶ σήμερα ἀκόμα, τὴν Ἡμέρα τῶν Νεκρῶν, τὴ θυμήθηκε καθόλου...

Μιὰ ἀόριστη μελαγχολία ἔσφιγγε τώρα τὴν καρδιά του, καθὼς ἄκουγε τὶς καμπάνες νὰ χτυποῦν στὸν ἄνεμο...

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν πεῖ οἱ φίλοι του, τοῦ φαινόταν ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ ἦταν πολὺ παραπονεμένη ἐναντίον του καὶ χωρὶς ἄλλο, ἡ ψυχή της θὰ βρισκόταν μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες ψυχὲς ποὺ χτυποῦσαν ἀπόψε τὶς καμπάνες....

Καθὼς ἔκανε τὶς πένθιμες αὐτὲς σκέψεις, ἔννοιωσε ξαφνικὰ μιὰ παράξενη ἀδιαθεσία, μιὰ ζάλη, ἂν καὶ δὲν εἶχε πιεῖ πολὺ κρασὶ αὐτὸ τὸ βράδυ. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ εἶπε στοὺς φίλους του :

— Πάω νὰ κοιμηθῶ... Καλὴ νύχτα σας !...

— Τρελλάθηκες ; ἔκανε ὁ Ζερόμ. Θὰ κοιμηθῆς ἀπὸ τώρα ; Μὰ ἡ ὥρα δὲν εἶν' ἀκόμα ὀχτώ.

— Θὰ πάω νὰ πλαγιάσω... Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, ἐπανέλαβε ὁ Βενσάν.

Κι' ἔφυγε.

Ὅταν σὲ λίγο βρέθηκε μόνος στὸ δωμάτιό του, ὁ φόβος του καὶ ἡ ἀνησυχία του μεγάλωσαν ἀκόμα περισσότερο.... Τοῦ φαινόταν ὅτι ἡ θύελλα οὐρλιάζε τώρα πιὸ σιμά του. Καθὼς μάλιστα τὸ ξενοδοχεῖο βρισκόταν στὴν ἀκρογιαλιά, ἀκουγόταν τρομερὴ ἡ τρικυμία... Καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ βουὴ τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων, ὁ Βενσὰν ξεχώριζε τὶς καμπάνες ποὺ χτυποῦσαν πάντα, ἀδιάκοπα, τρελλά....

—Οἱ νεκροὶ δὲν ξαναγυρίζουν! εἶπε ὁ Ζερόμ.

Ξεντύθηκε ὡστόσο γρήγορα—γρήγορα κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι του, ἀφοῦ προηγουμένως κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ἔκλεισε καλὰ τὸ παράθυρο.

Μὰ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ κοιμηθῆ, τοῦ κάκου σκεπάστηκε ὥς τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴν βλέπη καὶ νὰ μὴν ἀκούη...

Τοῦ φαινόταν, ὅτι παράξενες σκιὲς τριγυρνοῦσαν μέσα στὸ δωμάτιό του... Γιὰ μιὰ στιγμὴ, νόμισε ὅτι κάποιος ἦταν κρυμμένος κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Καὶ ἡ εἰκόνα τῆς Ἰωάννας παρουσιαζόταν ζωηρὴ μπροστά του. Δὲν ἦταν ἄσχημη. Εἶχε μεγάλα γκρίζα μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά. Καὶ τί ὡραῖα ποὺ χαιωγελοῦσε.... Πόσο γρήγορα τὴν εἶχε ξεχάσει ἀλήθεια !....

* * *

Τὸ χτίριο σάλευε τώρα ὁλόκληρο ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἄνεμο. Νόμιζες ὅτι θὰ γκρεμιστῆ. Καὶ ἡ καμπάνες χτυποῦσαν ὁλοένα, ἐνῶ ὁ Βενσὰν ἔτρεμε μέσα στὸ κρεββάτι του, κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά του. Εἶχε μετανοιώσει γιατὶ ἔφυγε κι' ἄφησε τοὺς φίλους του. Μὰ δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ γυρίση πάλι κοντά τους. Νόμιζε, ὅτι ἂν σηκωνόταν, κάποιος θὰ τὸν ἄρπαζε ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πόδι.

Κι' ἔξαφνα... Ἕνα δυνατὸ χτύπημα ἀκούσθηκε στὸ παράθυρο.

Καὶ τὸ παράθυρο ἄνοιξε... Ἕνα ἀσυγκράτητο ρεῦμα ἀέρος ξεχύθηκε μέσα στὸ δωμάτιο... Καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἄνεμο, μπῆκε μέσα ἕνα πράγμα παράξενο, ἕνα λευκὸ πρᾶγμα, ἀκαθόριστο, ἀεικίνητο.

Κι' ἡ καμπάνες χτυποῦσαν, χτυποῦσαν πιὸ δυνατά, πιὸ ζωηρά. Ὁ Βενσὰν ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη μιὰ προσευχή... Μὰ τὰ χείλη του ἔτρεμαν ἔτσι καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν τόσο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν τελειώση...

Γύρω του ἁπλωνόταν πυκνὸ σκοτάδι. Δεν διέκρινε παρὰ κάτι λευκὸ ποὺ γυρνοῦσε ὁλόγυρά του, τρελλά, ἀπελπισμένα, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ ἄγγισε τὰ μαλλιά.

Καὶ τότε, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν τρομερὴ βουὴ τῆς τρικυμίας, ξεχώρισε κάποιο ἦχο, σὰν ἦχο μεγάλων φτερῶν, ποὺ χτυποῦσαν γύρω του.

Ὁ Βενσὰν ἤθελε νὰ φωνάξη, νὰ ζητήση βοήθεια, μὰ δὲν μποροῦσε... Ἡ φωνή του πνιγόταν στὸ λάρυγγά του...

— Τὸ φάντασμα !... τραύλισε. Τὸ φάντασμα τῆς Ἰωάννας !...

Καὶ ὁλοένα φτεροκοποῦσε γύρω του τὸ παράξενο λευκὸ σχῆμα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε, ὅτι τὸν ἀγκαλιάζει μὲ δυὸ πελώρια λευκὰ φτερά... Καὶ σὲ λίγο πάγωσε ὅλος, νοιώθοντας στὸ μέτωπό του μιὰ ἐπαφὴ παράξενη, κάτι σὰν χάδι καὶ σὰν χτύπημα μαζύ.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο δυνατά, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη κι' αὐτὸς ἂν ἦταν ἡ δική του καρδιὰ ποὺ χτυποῦσε ἢ καμμιὰ καμπάνα μυστηριώδης ἐκεῖ μέσα, στὴν κάμαρά του.

Σὲ λίγο τρομεροὶ σπασμοὶ τεναξαν ὅλο του τὸ κορμί.

Κι' ἡ καμπάνες κι' ἡ καρδιά του κι' ὁ χτύπος τῶν μυστηριωδῶν φτερῶν κι' ἡ φοβέρα τῆς θύελλας, ὅλα μαζύ, ἀκούσθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ δυνατότερα καὶ πιὸ ἀπελπισμένα.

Κι' ἔξαφνα σώπασαν ὅλα. Ὁ Βενσὰν δὲν ἄκουγε πειὰ τίποτα.

* * *

Τὸ πρωὶ ἀνησύχησαν ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο, γιατὶ ὁ Βενσὰν ἄργησε πολὺ νὰ ξυπνήση.

Ἄδικα χτυποῦσαν καὶ ξαναχτυποῦσαν στὴν πόρτα του. Δὲν ἔπαιρναν καμμιὰ ἀπάντησι.

Στὸ τέλος, ἀναγκάστηκαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω καὶ εἶδαν τὸν Βενσὰν νεκρὸ στὸ κρεββάτι του μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόχες τους, μὲ τὰ μέλη του συνεσπασμένα.... Φαινόταν ὅτι εἶχε πεθάνει ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη ἀγωνία.

Κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι του βρῆκαν ἕνα μεγάλο γλάρο μισοπεθαμένο.

Καθὼς φαίνεται, κυνηγημένος ἀπ' τὴν ἄγρια τρικυμία, ὁ γλάρος βρῆκε καταφύγιο στὸ δωμάτιο τοῦ Βενσάν, ὅταν ὁ ἄνεμος ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Μὰ αὐτὸς τὸν ἔπιῃρε γιὰ φάντασμα καὶ πέθανε ἀπὸ τὸ φόβο του...